

видѣлъ потиря зеленясалъ и се бѣше изплашилъ.

— Вѣрно ли е, че Маринъ п. Лукановъ прашалъ клисаря чакъ въ Русе да донесе отровата?

— Не е само той! Не е!... Има и други!... Проклети да сж!... — и се сети, че ще издаде тайната си, той по скоро грохна върху леглото и замислено додаде: — Ето това е тукъ... после ще ти го дамъ да го прочетешъ. Мини на връщане отъ манастира да се видимъ пакъ. Ще ти покажа много, много работи. . . Азъ имамъ голѣма библиотека... рѣдки книги... рѣкописи. .

— Какъ си живѣхте съ попъ Кръстя?

— Онатчало не твърде доб-